

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 maja 2011 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 2.025,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi niezapłaconą część odszkodowania należnego jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmującego koszt wynajmu auta zastępczego.

W dniu 19 maja 2011 r. referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XV GNc 3490/11.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała okoliczności dotyczące zdarzenia oraz fakt wypłaty powódce części odszkodowania. Pozwana zarzuciła nieważność umowy najmu z uwagi na brak określenia stawki czynszu najmu, nieskuteczność umowy cesji wierzytelności z uwagi niesprecyzowanie przedmiotu cesji, niewykazanie konieczności najmu pojazdu zastępczego oraz zbyt długi czas naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2010 r. wskutek kolizji drogowej uległ uszkodzeniu pojazd marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący współwłasność Z. R. i E. B.. Sprawcą kolizji był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w S..

(dowód: okoliczności bezsporne)

W dniu 30 sierpnia 2010 r. zgłoszono szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W dniu 03 września 2010 r. poszkodowany pozostawił pojazd w warsztacie naprawczym. W dniu 08 września 2010 r. zostały przeprowadzone oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu przez pracownika strony pozwanej. W dniu 13 września 2010 r. dostarczono do serwisu kalkulację naprawy sporządzoną przez pozwanego zakład ubezpieczeń. Do dnia 23 września 2010 r. naprawa nie zakończyła się.

(dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy – k. 11)

W okresie, gdy wyżej opisany pojazd znajdował się w zakładzie naprawczym, tj. od dnia 3 września 2010 r. do 23 września 2010 r. poszkodowany Z. R. korzystał z pojazdów zastępczych marki S. (...) o nr rej. (...) oraz S. (...) o nr rej. (...) najętych od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na podstawie umowy najmu (...) z dnia 3 września 2010 roku. Czynsz najmu wyniósł 3.320 złotych netto (4.050,40 złotych brutto).

(dowód: szczegółowe warunki najmu (...) k. 12-13; umowa najmu (...) k. 14-15; oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń – k. 16; oświadczenie współwłaściciela pojazdu – k. 17; pełnomocnictwa – k. 18, 19; cennik PAZ – k. 248)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 3 września 2010 roku poszkodowany Z. R. przelał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługującą mu w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 20; pełnomocnictwo – k. 18; upoważnienie – k. 17)

W dniu 22 listopada 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 4.050,40 złotych brutto.

(dowód: faktura VAT, k. 21)

Pismem z dnia 7 grudnia 2010 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 4.050,40 złotych brutto. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone w dniu 14 grudnia 2010 roku.

(dowód: pismo z dnia 7 grudnia 2010 roku, k. 22-27; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 29)

Decyzją z dnia 3 lutego 2011 roku (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. przyznała i wypłaciła kwotę 2.025,20 złotych brutto uznając za zasadne 10 dni najmu.

(dowód: decyzja z dnia 3 lutego 2011 roku – k. 30)

Kalendarzowy, niezbędny czas naprawy samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) powinien wynosić 8 dni i rozpocząć w dniu 14 września 2010 roku a zakończyć w dniu 23 września 2010 roku. Pomiedzy przyjęciem pojazdu do warsztatu a otrzymaniem zatwierdzonej kalkulacji naprawy zakład naprawczy podejmował czynności bez zbędnej zwłoki.

(dowód: opinia biegłego sądowego K. K., k. 287-293; ustne wyjaśnienia biegłego na rozprawie w dniu 24 października 2014 roku - 360)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz opinii biegłego sądowego K. K..

W ocenie Sądu, wniosek o dopuszczenie dowodu z cennika PAZ zgłoszony przy odpowiedzi na sprzeciw nie był spóźniony.

Zgodnie z brzmieniem art. 479¹² § 1 k.p.c. w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r. w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później. W tym przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikła potrzeba ich powołania.

Na etapie przedsądowym pozwana nie kwestionowała ważności umowy najmu samochodu zastępczego oraz przyjętej stawki czynszu najmu. Co więcej, na podstawie wskazanej w fakturze stawki obliczyła i wypłaciła przysługujące za 10 dni najmu odszkodowanie. W związku z tym potrzeba zgłoszenia tego wniosku dowodowego pojawiła się dopiero po zmianie stanowiska pozwanej zawartej w sprzeciwie od nakazu zapłaty, przy tym wniosek został zgłoszony w ustawowym 14-dniowym terminie od doręczenia sprzeciwu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych zdarzenia (kolizji drogowej) oraz swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła zarzut nieważności umowy najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak określenia w umowie wysokości czynszu najmu, zarzut nieważności umowy cesji z uwagi na brak wystarczającego oznaczenia i zindywidualizowania wierzytelności, a ponadto zakwestionowała zasadność najmu oraz czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nieważność umowy jest okolicznością, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Należy wskazać, że art. 659 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania, natomiast najemca zobowiązuje się płacić umówiony czynsz, który, zgodnie z § 2 ww. przepisu, może być oznaczony w pieniądzu lub świadczeniach innego rodzaju. Określenie przedmiotu najmu i czynszu stanowią essentialia negotii umowy najmu (tak też w nauce prawa H. Ciepła w: G. Bieniek (red), „Komentarz do kodeksu cywilnego”, Księga trzecia, zobowiązania, tom 2, str. 238). Zgodnie z utrwalonym w nauce prawa i orzecznictwie poglądem, który podziela Sąd w niniejszej sprawie, czynsz można określić także w sposób dorozumiany, poprzez wskazanie podstaw do jego ustalenia, np. poprzez odwołanie się do stawek stosowanych w stosunkach danego rodzaju.

W przedmiotowej sprawie w umowie najmu (...) najemca oświadczył, że znane są mu aktualne stawki czynszu najmu stosowane przez wynajmującego i je akceptuje (§ XII.1 umowy najmu (...) k. 15). Do akt sprawy złożono stosowany przez wynajmującego cennik (k. 248), na podstawie którego wystawiona została faktura VAT (k. 21). W związku z tym brak było podstaw do przyjęcia, że umowa najmu nie była ważna. Ponadto pozbawione racjonalności byłoby stanowisko, że powódka oddaje poszkodowanym pojazdy zastępcze nieodpłatnie, skoro stanowi to główny przedmiot działalności gospodarczej powódki.

Nie można zgodzić się również ze stanowiskiem pozwanej o braku skuteczności zawartej umowy cesji wierzytelności pomiędzy poszkodowanym a powódką.

Przez umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) przenosi na osobę trzecią (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przysługuje powódce zatem prawo do żądania zapłaty odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku kolizji spowodowanej przez sprawcę, za którego odpowiedzialność cywilną przejęła pozwana. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu jest w ocenie Sądu wystarczająco zindywidualizowana i określona w sposób jednoznacznie wskazujący, co jest przedmiotem umowy. Wskazanie nazwy ubezpieczyciela (również w formie skróconej) umożliwia identyfikację wierzytelności, która została ponadto dookreślona wskazaniem jej stron, daty szkody i tytułu. Wskazanie wysokości należności będącej przedmiotem przelewu nie było warunkiem koniecznym ważności umowy. W umowie wskazano podstawy obliczenia czynszu, co wystarczająco wyróżnia umowę. Poza tym w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie nie kwestionuje się, że przedmiotem przelewu może być wierzytelność przyszła (uchwała SN z dnia 19 września 1997 r.).

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma on prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jego uszkodzenia stanowi szkodę majątkową bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Jeżeli więc poszkodowany poniósł koszty wynajmu pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegającego wyrównaniu. W rozpoznawanej sprawie poszkodowanemu pojazd zastępczy był niezbędny do dojazdów do pracy (30 km w obie strony) oraz do dowozu dzieci do przedszkola, co wynika ze złożonego przez niego oświadczenia (k. 10). Pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie okoliczności przeciwnych.

W niniejszej sprawie pozwana zakwestionowała również czas naprawy uszkodzonego pojazdu i związany z nim czas najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Na wniosek pozwanej dopuszczony został dowód z opinii biegłego sądowego K. K. celem ustalenia uzasadnionego czasu naprawy.

Z opinii biegłego wynika, że kalendarzowy, niezbędny czas naprawy samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) powinien wynosić 8 dni i rozpocząć w dniu 14 września 2010 roku a zakończyć w dniu 23 września 2010 roku. Ponadto, w trakcie składania ustnych wyjaśnień biegły podkreślił, że zakład naprawczy nie mógł przystąpić do naprawy pojazdu przed otrzymaniem zatwierdzonej kalkulacji naprawy albowiem była to pierwsza deklaracja ubezpieczyciela o zakresie akceptowanych uszkodzeń. Oprócz tego wskazał, że nie stwierdził żadnej zwłoki zakładu naprawczego w okresie od dnia przyjęcia pojazdu do warsztatu do chwili otrzymania zatwierdzonej kalkulacji naprawy. W konsekwencji biegły wskazał, że czas najmu pojazdu zastępczego pokrywa się dokładnie z uzasadnionym czasem naprawy.

Opinia ta jest jasna, logiczna i przekonująca. Żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała.

Wobec treści pisemnej opinii biegłego sądowego oraz ustnych wyjaśnień Sąd uznał, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie powinien wynosić 20 dni kalendarzowych (od dnia 3 września 2010 roku do dnia 23 września 2010 roku), tj. dokładnie tyle ile trwał faktycznie najem. W konsekwencji całe roszczenie dochodzone pozwem było uzasadnione.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze fakt,

że wezwanie z dnia 7 grudnia 2010 roku zostało doręczone pozwanej w dniu 14 grudnia 2010 roku (k. 29), uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych od dnia 14 stycznia 2011 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową składają się: opłata od pozwu w wysokości 102 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.